

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ТРИМАТА ПАЗИТЕЛИ И

ЗЛАТНАТА ЯБЪЛКА

chitanka.info

Времето е приказно, помисли си старият Върбан, докато отпиваше от чашката с ракия. След няколко месеца сумрак през есента, зимата и началото на пролетта, над София най-сетне бе изгряло слънце. Мнозина от съседите на стареца по български започнаха да се оплакват от времето, но Върбан не го беше грижа. Българите винаги се оплакваха от нещо, смяташе той. Зимата им бе студено, лятото — горещо, а на пролет и на есен не можело да изчислят кога да си прострат прането.

Животът бе толкова кратък, помисли си дядо Върбан, че бе жалко да го пропиляваш в мисли за пране. Но хората правеха точно така. Въпреки това, той самият изобщо не бе от привържениците на зимата. Притесняващо го не толкова студът, срещу който в двадесет и първи век имаше адекватна защита, колкото постоянният сумрак, който се спускаше над София към края на октомври и не се вдигаше чак до април, потапяйки и без това мръсния град в постоянна сивота. Но веднъж грейнеше ли слънцето, животът ставаше по-хубав. Всичко бе по-светло, а топлината сякаш прогонваше старостта от костите му. „Нека бъде светлина“ — нали така пееше онзи, готиният рокаджия. Васко Кръпката? Старият Върбан не бе сигурен. На тези години паметта му изневеряваше.

Погледнат отстрани, старецът, седнал на масата пред къщичката си, изглеждаше да е на поне сто години.

А всъщност бе на повече от хиляда.

И за всички тях почти не бе намирал място толкова добро, колкото Княжево. Отдалечно от шумотевицата в центъра на София и близо до планината, това бе най-хубавото място в града и човек почти забравяше за него.

Освен това бе идеално за отглеждането на златни ябълки.

Старият Върбан бодна замислено от салатата си и прокара хапката с гълтка ракия. Слънцето вече залязваше и всеки момент щяха да дойдат и останалите. Той ги беше извикал и бе сигурен, че ще откликнат на призыва му. Разчиташе на това, в противен случай светът щеше да свърши, поне за хората. Но бе изbral тримата пазители добре. Единият бе млад и несигурен, търсеше цел в живота си. Лесно щеше да се съгласи на задачата, която старецът планираше да му възложи. Вторият бе древен, но му дължеше услуга, направила живота му много

по-добър. А третият просто си пъхаше носа навсякъде, увлечен в ролята си на закрилник на София.

Лъчите на залеза, оранжеви като жълтък, се скриха зад къщата на Върбан. Падна здрач, но той нямаше общо с ужасния зимен сумрак на София. Затоплена от градусите на идващото лято, априлската вечер в Княжево бе приятна.

Вратата на двора пред къщата на Върбан се отвори и старецът се изправи, за да посрещне първия си посетител. Както и предполагаше, това бе момчето, Звездин. Може би се чудите защо някой би кръстил сина си така, но ако можехте да видите младежа, дошъл на гости на стареца, нямаше да задавате този въпрос. Висок, слаб и с немирна кестенява коса, Звездин бе облечен с дънки и лилава риза и щеше да изглежда като съвсем обикновено момче, ако не бе запасал меч на кръста си и нямаше сребърна звезда на челото. Беше се родил с нея — знак, че ще извърши велики дела. Старият Върбан бе свидетел на раждането му, а после и напътстваше младежа от разстояние, като гледаше да не се натрапва на родителите му — смъртен човек и самодива. Момчето бе дръзко и своенравно от малко, като още от тогава бяха се появили и враговете му. Змия пепелянка допълзя до люлката му, докато бе още в пелени, но Звездин я удуши и изхвърли. Хала от подземния свят, черна като греха, го атакува, когато стана на три найсет, но момъка съкруши и нея с острието, което носеше на кръста си — меч, останал му от далечното минало, когато друг юнак със звезда на челото го бе използвал в битка със злите сили, влизайки в народните приказки. За своите седемнайсет години Звездин бе повалил не един и двама врагове, но всичко това бе само подготовка за това, което го очакваше в момента.

— Хапни си салата — предложи старецът на момчето, като му посочи един от свободните столове до масата с бастуна си.

— Не съм гладен — отвърна Звездин и седна. — Но не бих отказал глътка ракия.

— Баща ти го няма, така че можеш да се обслужиш спокойно — усмихна се старецът. — Не си малък.

Звездин се ухили и сипа ракия в една от празните чашки на масата, след което удари юнашка глътка. Задави се, естествено. Беше още нов в алкохола.

— Развръщаваш младите, а? — долетя нов глас. Върбан не се учуди, че не бе чул новодошлия. Щеше да се разочарова, ако това бе станало. Разчиташе на уменията му.

— Добре дошъл — отвърна старецът на пристигналия в двора мъж. Висок, мършав и блед, той носеше дълго тъмно палто, въпреки топлото време. Косата му бе гарвановочерна и дълга до раменете, а изпод устните му се подаваха върховете на издължените му кучешки зъби.

— Вампир? — скочи на крака Звездин и извади меча си. Острието засия в синьо.

— Спокойно — махна с ръка Върбан — това е приятел. Запознайте се. Звездине, това е Алкивиад. Алкивиад, запознай се със Звездин.

— Алкивиад? — повтори Звездин, без да сваля меча си. — Това е вампирът, който можеше да излиза на дневна светлина?

— Същият — отвърна бледия мъж. — Както виждаш, мракът още не е паднал напълно.

И наистина, все още бе сравнително светло.

— Аз дадох тази способност на гостенина ни — обади се Върбан. — Можеш да свалиш меча си, Звездине.

— Но той пие човешка кръв — не се съгласи момчето.

— Но не убивам — промърмори Алкивиад. — Макар че ако не спреш да размахваш тази игла, може и да наруша правилата си.

— Само опитай — стисна зъби Звездин.

— Не — махна с ръка Върбан — ще ми трябвате за по-късно.

Звездочелият се поколеба, но накрая прибра меча в ножницата и седна.

— Мъдро решение — отбеляза Алкивиад, след което се обърна към стареца.

— За какво всъщност си ни извикал?

— Е как? — усмихна се Върбан. — Заради изборите, разбира се. Чудя се за кого да гласувам.

— Много смешно — отвърна вампирът. — Говоря сериозно.

— Да, трябва да имаш добра причина, за да извикаш някой като него — обади се Звездин.

— Ти наистина си търсиш боя, а малкия? — ухили се Алкивиад, като разкри огромните си кучешки зъби.

— Чакам още някой — махна с ръка Върбан. — Когато и той дойде, ще ви разкажа всичко.

— Добре — съгласи се вампирът. — Но дано наистина не става дума за изборите.

Звездин се разхили. Алкивиад седна между него и стареца. Тримата започнаха да говорят за несъществени неща. Възрастният човек спомена колко е хубаво времето, Звездин разкри, че си пада по някаква самодива, а вампирът го посъветва да не се занимава с такава и да си намери свястно смъртно момиче.

— Хей, самият аз съм син на самодива — разсърди се Звездин.

— И виж какъв си пораснал — ехидно отвърна Алкивиад.

Времето напредна и здрачът премина в тъмнина, когато вратата на двора във Върбановата къща се отвори за трети път. Сенките сякаш се сгъстиха и пред тримата се появи висока, тъмна фигура на маскиран мъж. Той бе облечен от глава до пети в черен кожен костюм и дълъг черен шлифер, а лицето му бе скрито от тъмна маска, която не разкриваше дори очите — над тях бяха поставени червени очила, чиито лупи светеха демонично в мрака. На бедрата си новодошлия имаше кобури със затъкнати в тях пистолети, а от ботушите му се подаваха остриетата на ками.

— Това вече — обади се Алкивиад — е истинска изненада.

Звездин отново бе скочил на крака:

— Ти... — той погледна новодошлия, след което се обърна към Върбан, а после отново към маскирания — ти си Мракомет!

— А ти си Звездин — отвърна с гробовен глас новодошлият, — роден на 15 май 1996-та година в град София, баща Тома Николов, майка неизвестна. Проблемен ученик, посредствен успех в училище, без много приятели освен пенсионера Върбан Николов, в чиито дом се намираме в момента. Съучениците докладват необясними случки при контакт с теб, които насочват към паранормални явления.

— Сега ако кажеш и аз кой съм... — подсмихна се Алкивиад.

— Алкивиад Иванов, официално роден 1983 година в град Ловеч, при проверка в болницата се оказва, че такова лице няма. Нямаш професия, парите ти официално са „наследствени“, но всъщност са придобити от също толкова загадъчни лица през предишни години. Лицата поразително приличат на теб. Склонен си към много връзки с жени, някои от които докладват след това загуба на

кръв и памет. По моя догадка — вампир, макар това да противоречи на редовни твои прояви на дневна светлина.

Вампирът отвори уста да каже нещо, след това отново я затвори.

— Оу — успя да заяви накрая.

— Това е Мракомет — повтори развлънувано Звездин — първият супергерой на България, нощният закрилник на София! Победител на убийци като Джеки Белязания и Тони Мародера! Майстор на бойните изкуства, стрелец, който никога не пропуска, детектив от нивото на Шерлок Холмс...

— Българският Батман? — предложи Алкивиад.

— Не знаех обаче, че се занимаваш и с нашия, вълшебен свят — намръщи се Звездин.

— Паранормалните явления са част от ареала, който наблюдавам — невъзмутимо отвърна Мракомет, след което се обърна към Върбан:

— Намери ме там, където никой не ме е търсил и каза да се появя. Кажи какво искаш.

— Ти знаеш кой е той? — обърна се Звездин към стареца с ококорени очи.

— Но няма да разкрия — отвърна твърдо старецът. — Това не е моя тайна.

— Коя е твоята тайна, тогава? — попита Мракомет. — И няма нужда да ми губиш времето с дълги обяснения за вашия, както каза момчето, вълшебен свят. Вече проучих българските предания и гостите ти. Знам каквото има да се знае за тях.

— Добре тогава — изправи се Върбан. — Настипи моментът, в който всички вие трябва да узнаете защо ви извиках. Елате в задния двор.

Старецът тръгна, подпирайки се на бастуна си. Звездин, Алкивиад и Мракомет се спогледаха, след което свиха рамене и го последваха.

В задния двор на къщата имаше няколко дръвчета, но едно от тях привлече погледите на всички. Звездин усети, че в него има някаква магия, а Алкивиад и Мракомет почувстваха, че то е различно от останалите, без да знаят защо. Върбан застана до него и започна:

— Това, вярвате ли или не, е златна ябълка. Знам, че ви звучи абсурдно, защото всички знаете историята като приказка, но истинността ѝ не би трябвало да ви изненадва. Всеки от вас е виждал

света такъв, какъвто е в действителност, а не както го възприемат обикновените хора. Звездине, ти бе роден като юнак във време, в което магията е забравена. Твоята поява означава, че светът все още има нужда от герои, че чудовищата продължават да дебнат в сенките, макар хората вече да не вярват в тях и да не ги виждат. Алкивиад, ти бе прокълнат с вечния живот на вампир, обречен винаги да се криеш в мрака. Аз ти дадох дара да видиш отново дневната светлина преди почти сто години, когато те заварих да пиеш кръвта на умиращите по бойните полета на Балканската война. Още тогава ти обещах, че един ден ще поискам да ми върнеш услугата. Този ден настъпи. Мракомет, ти си плод на новото време с неговите технологии и страхове, но сам признаваш, че си се сблъсквал със света на паранормалното, както го наричаш. Знаеш, че не всичко може да се обясни с бързината и ловкостта на ръцете, които ти несъмнено притежаваш.

Върбан мълкна за миг, за да си поеме въздух, след което продължи:

— Светът съществува в баланс — светлина и мрак, добро и зло. Вие, всеки по свой начин, сте войни на страната на доброто. Звездине, ти си направен от същата закалка, от която идват герои като Херкулес и Тезей, като Беоулф и Кухулин, като Звездочелия и Крали Марко от нашите приказки. Ти си този, който стои между хората и изчадията на отвъдното — таласъми, призраци и хали, които протягат ръце, за да отнемат живота и душата на простосмъртните. Мракомет, ти си този, който се изправя срещу най-лошото у самите човеци, чудовищата, породени от собствените им страхове и патологии. Твоята роля е толкова важна, колкото и тази на Звездин. Но ти, Алкивиаде, сигурно се чудиш защо си тук. Ти си вампир, същество на мрака, образно казано, един от лошите.

Звездин погледна Алкивиад изпитателно, а вампирът не отговори, изгубил сарказма си пред такава откровеност.

— Но ти си най-добрая пример — продължи Върбан. — Ти си този, който побеждава злото в себе си, който се отказва от зова на мрака и остава в светлината, въпреки всичко.

Алкивиад погледна Върбан някак учудено, но думите сякаш му вдъхнаха кураж и той изправи рамене.

— Всичко това е трогателно — отвърна Мракомет — но няма нищо общо със златната ябълка.

— Това наистина ли е тя? — попита Звездин. Лицето му бе като озарено: — Ябълката от приказките?

— Да — кимна Върбан — такава, каквато я посях преди десет века. Такава, каквато хората разправят, че е. Но и много повече. Народът не знае цялата истина за златната ябълка. Не я знае, защото тя ще му дойде твърде много. Не я знае, защото повече няма да заспи от ужас, ако я разбере.

Върбан се прегърби, все едно цялата тежест на възрастта му го удари изведнъж.

— Преди хиляда години имаше жестока война между смъртни и демони. Българите бяха избрани да водят тази битка. Това ги отслаби до степен, че държавата им падна под чуждо владичество. Но не това е важното в случая. Важното е, че те бяха избраният народ, който попречи на съществата от отвъдното да завладеят целия свят. Българите винаги са чувствали, че са специален народ, че са богоизбрани, но никога не са знаели с какво точно. Аз ви разкривам тази истина. Те попречиха на съществата на тъмнината да ни завладеят преди хиляда години така, както траките го направиха десет века преди това по същите земи. Така, както още по-рано го е сторила и загадъчната цивилизация, оставила ни следите от Варненския некропол. Колобрите на цар Самуил, останали още от времената на хановете, заплетеха уникална магия и създадоха Златната ябълка. Нейното съществуване е антема за изчадията от отвъдния свят. То пречи на армиите им да залеят нашето измерение. Плодът на златната ябълка е гаранцията ни, че ще продължим да живеем необезпокоявани.

— Хмм — намръщи се Звездин — защо тогава има чудовища, с които юнаци като мен трябва да се бият?

Лицето на Върбан помръкна.

— Когато създали Златната ябълка, колобрите трябвало да сключат сделка със силите на отвъдното. Само така магията можела да подейства. Според сделката, отделни чудовища могат да се промъкват в нашия свят в опит да откраднат ябълката. Ако успеят да го направят десет пъти по ред, тогава портите към Долната земя ще се отворят и несметните пълчища на демоните ще залеят Земята. Девет пъти техният пратеник, Ламята, открадваше ябълката, докато най-малкият брат от приказката не я срази. Но когато той си замина от този свят, съществата на Сянката изпратиха нови, още по-свирепи слуги.

— Нека позная — предположи Алкивиад — още девет пъти плодът на дървото е заминал в отвъдното.

Върбан кимна.

— И след всяка кражба преградата между нашия свят и този на чудовищата отслабва. На Земята винаги е имало глупци, които призовават демони заради болната си амбиция или от любопитство. Но с разпадането на преградата все повече изчадия идват на нашия свят. Скоро ябълката ще даде плод и те ще се опитат да я вземат за десети път. А това ще е краят.

— И сега ти си избрал нас да я опазим! — възклика Звездин.

— Кога се очаква да се роди плодът? — намеси се Мракомет.

Върбан не отговори, а само се облегна на бастуна си.

— Тази нощ е, нали? — попита Алкивиад. — Ти си ни извикал в последния възможен момент. Не смяташ ли, че това е доста безразсъдно?

— Сторил съм това, което считам за редно. Дали щеше да дойдеш, ако ти бях казал каква услуга ще ти искам? Или щеше да избягаш и да се скриеш някъде надалеч, където не мога да те намеря?

— Аз щях да дойда — отвърна Звездин.

— Но родителите ти нямаше да те пуснат — възрази Върбан. — Майка ти щеше да те скрие, ако трябва, дори приспи в пещерите под Стара Планина, където дори моята магия не може да стигне.

— Ами той — попита Звездин, като посочи Мракомет — защо му казваш чак сега?

— Той знае — поклати глава Върбан.

— А ти знаеш, че съм прав — отвърна Мракомет. — Нямаш право да криеш такава тайна от целия свят. Хората трябва да знаят. Сега тук можеше да има армия, покрай която нищо да не може да прехвръкне.

— Армията не може да спре съществата, които ще дойдат — отговори Върбан — а дълбоко в себе си ти знаеш, че властите не бива да имат знание за скрития свят. Представи си какво би станало, ако магията попадне в ръцете на някои от твоите врагове, като Тони Мародера и Джеки Белязания. Те са достатъчно ужасни и като хора. С магия...

Върбан не довърши.

— Какви същества можем да очакваме? — попита Звездин, като се разкърши. — Ти каза, че пратениците на Долната земя са по-могъщи от Ламята от приказките.

— Могат да бъдат всякакви — отвърна Върбан. — Летящи и пълзящи, крилати или ровещи под земята, огромни или малки, тежки или съвсем безтелесни. Демони. Призраци. Таласъми. Наречи ги както искаш. Те имат много форми, всяка от които различна от другите. Всяка от които смъртоносна.

— Умееш да подобриш настроението на човек — обади се Алкивиад. — И кога можем да очакваме тези същества?

— Златната ябълка ще даде плод в полунощ. Тогава светлината ѝ ще обгърне целия двор, но ще остане невидима за простосмъртните, освен за тези, които знайат предварително какво ще се случи.

— Като мен — заключи Мракомет.

— Като теб. Това означава, че плодът ще се появи след броени минути. Той не бива да бъде късан от дървото до настъпването на Зората, иначе препрепадата между нашия и отвъдния свят ще се разпадне. Пратениците на долната земя ще се появят в три след полунощ, часът на дявола, тогава, когато мракът е най-гъст. А вие ще трябва да ги спрете. Готови ли сте за това?

— Не — отвърна Алкивиад.

— Да — отвърна Звездин.

Мракомет не каза нищо.

* * *

Раждането на златната ябълка бе най-хубавото нещо, което Звездин бе виждал в живота си. Плодът се появи на върха на дървото и огря целия двор като малко слънце. Когато светлината ѝ озари тялото му, Звездин се почувства освежен и с подновени сили, все едно бе спал цяла нощ, а след това се бе изкъпал. По реакциите на останалите видя, че и те са усетили магията. Странна усмивка се появи на лицето на вампира и дори винаги напрегнатия Мракомет изглеждаше отпуснат.

Но скоро след това и тримата се напрегнаха отново. Минутите неумолимо напредваха, а все още невидимия им враг приближаваше. Върбан се прибра в къщата си. Неговата магия го бе дарила с

безконечен живот, но не можеше да му помогне в битка. Скриваше обаче действителността от очите и ушите на съседите. Каквото и да станеше в двора му през нощта, никой нямаше да разбере нищо. Разсъдъкът на хората щеше да бъде опазен. Но ябълката... да опази нея бе отвъд способностите му. Това бе проклятието на стареца — да отглежда златната ябълка, но да е безсилен да защити плода ѝ. Винаги трябваше да разчита на други.

Но този път бе изbral пазителите добре, смяташе Звездин. Момчето знаеше на какво е способен един вампир и бе нещо като фен на Мракомет. Макар самият той да бе юнак с вълшебни сили, Звездин си оставаше млад мъж и като всеки такъв търсеше своята идентичност. Мракомет бе така странен за него, както магията за обикновен човек. Неумолим, мрачен войн, той не разполагаше с вълшебни сили, но подвизите му бяха обиколили надлъж и шир цяла България. Той бе вдъхнал нова надежда на хората, вяра, че справедливостта може да тържествува, че в страната има място за порядъчните хора.

Самият Звездин не бе извършил по-малко подвизи от Мракомет, въпреки възрастта си. Те просто бяха останали незабелязани. Въпреки това, много хора дължаха живота си на него. Неведнъж или два пъти той се бе изправял срещу таласъми и хали, безформени същества на черната магия, които убиваха без жалост и без смисъл. Но всички те падаха под ударите на хладната стомана на меча му, древното оръжие, което никога не го бе предавало.

Що се отнася до Алкивиад, Звездин бе чувал за него — странният вампир, който никога не убива. Не си бе представял, че такова същество може да дружи със стария Върбан, но вярваше в избора на стареца. Ако Алкивиад бе достатъчно добър за него, значи имаше място сред тримата пазители на дървото.

Тримата пазители, помисли си с усмивка Звездин. Като тримата братя от приказката. Но не състезаващи се помежду си, а обединени в общата цел. Защитата на дървото.

Часовете се изнисаха неусетно. Когато приближи три след полунощ, Звездин изтегли меча си и застана нащрек. Не виждаше Алкивиад и Мракомет, но знаеше, че и те са заети позиция, скрити в сенките на голямата къща. Нощта бе тиха и спокойна, без облаци. Звездите грееха ясно, а лунният сърп хвърляше мека, успокояваща светлина. Изглеждаше сякаш нищо лошо не може да се случи.

И тогава се чу шумът от течаща вода. Първоначално тихо и ненатрапчиво, но въпреки това косъмчетата на врата на Звездин се изправиха. Инстинктите му на юнак подсказаха, че се задава нещо зло и наистина, не след дълго ужасно зловоние бълсна ноздрите му. Отнякъде миришеше на умряла риба, всепогълъщаща, смазваща миризма, която можеше да те накара да повърнеш. Вади потекоха по тревата около златната ябълка и когато Звездин се размърда, краката му потънаха в рядка кал, а звукът, който издадоха, стресна и самият него. От двете му страни също се чу пляскане и когато той се обърна, забеляза тъмните фигури и на вампира, и на софийския супергерой.

Колкото и добро да бе прикритието им, вече бяха локализирани.

И тогава вадите изригнаха, без предупреждение, без никакъв предварителен знак. Зловонни същества се появиха от водата, сякаш изплували от незнайни дълбини. Ниски и уродливи, те имаха несъразмерни глави с огромни рибешки очи, безжизнено увиснали уста и дългести ръце с възлести пръсти, направени като за удушаване. Водници!

Но Звездин бе готов. Древният меч се завъртя във въздуха и острието му проблесна на светлината от златната ябълка. Хладната стомана мина през уродливите същества и те се разпаднаха на неприятно мириещи локви под ударите на острието. Момчето извика от отвращение, докато удряше чудовищата и не спря да вършее сред редиците им, докато не остана сам. Чак тогава си позволи да хвърли поглед към останалите.

Алкивиад отдавна бе приключил със своите противници, твърде бърз и твърде силен за тях. Неуловима сянка, от която се чуваше подигравателен смях, докато минаваше през мерзките същества като сърп през житно море.

Мракомет също се бе справил с враговете си без проблем. Камите се бяха появили в ръцете му като на магия и скоро водниците се разпаднаха под ударите му, изненадани от това, че ги побеждава обикновен смъртен.

Явно не чак толкова обикновен.

Звездин, разбира се, не видя всичко това, но разбра, че бойните му другари са добре. Тъкмо понечи да им вдигне одобрително палец, когато водата под краката му се разтърси. От навлажнената пръст изригнаха огромни пипала, които понечиха да се увият около него. В

мрака пред тях се надигна уродлива глава, чиято зейнала паст подсказа ясно намеренията на съществото.

Момчето посече с острите си пипалата, но нови заеха мястото им, дебели като дървета и мазни като сланина. С крайчеца на окото си видя как Алкивиад разкъсва едно от тях с голи ръце, като в същото време крещи от отвращение. Вампирът стъпка друго, което се опитваше да го хване за краката, но веднага се появиха нови.

Тогава чудовището хвана Мракомет. Едно от пипалата се уви около ботушите на супергероя и го вдигна във въздуха, след което го понесе към устата на мерзката твар. Звездин извика — обкръжен от други пипала, той не можеше да помогне по никакъв начин на идола си. Алкивиад също бе ангажиран със своята битка.

Но Мракомет само привидно бе победен. Когато се озова над съществото, той метна нещо в устата му. Чу се тътен като лавина и съществото внезапно избухна в огнен взрив. Пипалата наоколо се сгърчиха и станаха на пепел, а Мракомет спокойно се приземи на краката си.

— Това беше страхотно — каза Звездин.

— Слуховете за теб не са преувеличени — впечатлен бе и Алкивиад.

Мракомет отново не каза нищо. Макар той единствен измежду тримата да нямаше свръхестествени сили, изглеждаше най-странен — черна сянка, която стъпва сякаш над нещата наоколо.

Вадите в краката на тримата пазители изсъхнаха, шумът от течаща вода престана. Бяха издържали първата атака.

* * *

Макар да не го показваше, Мракомет бе разтърсен от всичко случило се тази вечер. Когато бе отдал живота си в служба на реда, решен да даде шанс на българите за нормален живот и да донесе възмездие на онези, които ги държаха в мизерията, той се бе подгответил за сблъсък със силите на злото, бе приел, че животът му няма да е лек, че ще срещне жесток отпор. Опасенията му се бяха събудили. Организираната престъпност в България бе брутална и безмилостна, а лудите, родени от мизерията, бяха способни на безумства, които

здравият разум не побираше. Мракомет отново и отново се бе изправял срещу тях и всеки път бе излизал победител. Бе изградил в себе си увереност, че не може нито да се огъне, нито да се пречупи, че е като скала, в която силите на мрака ще крушират отново и отново. Трябваше да вярва в това, ако искаше да изпълни мисията си. Ако искаше да оцелее.

Но случките в последно време бяха разклатили увереността му. Първо Върбан се бе появил в скривалището му, неканен и невидян, за да го покани на среща, която далеч надхвърляше компетенциите му. След това бе получил потвърждение на това, което доказателствата сочеха и трябваше да приеме, че когато възможното бъде изключено, трябва да приемем невъзможното за истина — че на света съществуват юнаци и вампири, чиито сили нямат нищо общо със силите на тялото и ума, с които той разполагаше. След това бе дошъл ред на безумния разказ на Върбан, а накрая се появиха и чудовищата — безумни изчадия, излезли като от среднощен кошмар, твари, в чието съществуване нямаше никакъв смисъл. Той бе подчинил огромното водно създание на волята си, но вече бе използвал едно от най-силните си оръжия, а нощта тепърва започваше.

Водата престана да тече, но миризмата на умряла риба бе заменена от тази на сяра, а температурата наоколо започна да се покачва. И без това топлата пролетна нощ се превърна в сауна, в пещ, която заплашваше да го погълне. Момчето с меча също усети какво се случва и стисна оръжието си още по-здраво, а вампирът започна да души въздуха в очакване на нещо лошо.

И то не закъсня. Земята около дървото се разцепи и от нея изпълзя огромно скално същество, осяено с бразди течаща лава. Лицето му бе като изсечено и изкривено от лукава гримаса, а в очите му блестеше кипяща магма.

— Аз съм Кракатау — рече демонът с глас, който звучеше като триенето на скала в скалата — а вие сте леш.

Изненадващо бърз за огромните си размери, демонът се насочи към Алкивиад и се опита да го смачка с тежките си като чукове юмруци. Но вампирът отскочи, бърз като мълния и нанесе убийствен шут в челюстта на създанието. Парченца камък хвръкнаха във въздуха, но чудовището остана равнодушно.

— Добър удар, вампире — каза то, — но аз съм Кракатау.

Устата му избълва струя вряща магма и Алкивиад трябаше да отскочи настрани, за да не бъде овъглен за секунди. Тогава на пътя изскочи Звездин, размахал блестящия си меч, подобен на изправилия се срещу змея Свети Георги. Острието прониза на няколко пъти демона и от раните му потече лава, но създанието сякаш не почувства болка.

— Добре се биеш, юначе — избоботи изчадието, — но аз съм Кракатау.

И след това перна с опакото на дланта си Звездин. Юнакът хвръкна във въздуха и описа парабола, след което падна безжизнен на земята.

Мракомет остана сам срещу огнения демон. Всичко бе станало прекалено бързо.

— Само ти остана, смешно човече — изрева Кракатау, — но тази битка не е твоя. Върви си и ще пощадя живота ти.

Мракомет не отговори. Вместо това извади бластерите от кобурите си и засипа изчадието с изстrelи. Оръжия, изпреварили с десетилетия развитието на стандартната военна техника, бластерите изстреляха лазерни лъчи, които започнаха да къртят цели късове от Кракатау, а чудовището изрева от болка и изненада. Магмените му очи блеснаха и Мракомет осъзна, че то ще избълва нова струя магма.

Преди това да стане обаче, Алкивиад връхлетя съществото в гръб и със сила затвори зейналата му паст, тъкмо когато Кракатау се канеше да избълва огъня си, след което отскочи с грацията на леопард. Очите на демона се разшириха от изненада, когато налягането се върна в скалното му туловище и миг по-късно той се пръсна на димящи огнени късове.

Настана тишина. Бяха оцелели и след втората вълна на атаката.

* * *

Алкивиад не знаеше какво прави на това място. Нямаше представа защо Върбан бе помислил, че става за тази работа. Другите двама бяха герои и изборът им на пазители на ябълката не подлежеше на съмнение. Но той бе, както се бе изразил и самия Върбан, един от лошите. Убиец. Кръвопиец.

И все пак, не можеше да откаже на стареца. Той му бе дал нова радост в живота и вампирът му бе длъжник. Роден във Варна по времето на Българското Възраждане, Алкивиад бе дете на българи-гръкомани. Затова и носеше името на древен атински държавник, а не бе кръстен по български. Името не му бе донесло радост — гърците никога не го приеха за свой, а българите го презираха като рodoотстъпник. Затова и той израсна като пияница и пройдоха, разочарование за богатите си и претенциозни родители. Вероятно щеше да загине, падайки мъртвопиян във вълните на морето, ако не бе срещнал румънеца, чудовищния гост от Трансильвания, който бе минал транзит през пристанищния град. Алкивиад попадна на него в една вечер, когато излизаше от кръчмата. Странникът го ухапа за гърлото, пи от кръвта му и го оставил да стene в сенките.

На следващия ден Алкивиад бързо разбра, че слънчевите лъчи носят смърт, а също и че с живота му досега бе свършено. Той започна да живее като чакал, показвайки се само нощем, хапейки невинните и оставяйки ги объркани и без спомен за срещата с него. За щастие, никой друг не се превърна във вампир. Алкивиад подозираше, че процесът не е толкова прост и вероятно се изисква нещо специфично, което той не можеше да върши. Много по-късно разбра, че старите вампири създават нови само по желание.

Животът му на немъртвъ не бе по-радостен от този, който бе имал приживе. Той се хранеше от нещастието на хората и понякога обикаляше бойните полета от безкрайните войни по онова време, за да пие кръвта на умиращи, като лешояд, който се храни с мърша. Тогава го намери и старият Върбан. Той му каза, че в него има доброта, макар Алкивиад да не я усещаше. Обеща да му даде шанс да види светлината, да направи нещо повече от живота си. В замяна щеше да поиска услуга — някога, неизвестно кога.

И вампирът се съгласи. Всичко бе за предпочитане пред това да продължи мизерното си живуркане нощем. Старецът не го изльга и скоро Алкивиад можеше да излиза денем. Замогна се като търговец, после скри парите си, когато на 9. IX. 1944 избухна социалистическата революция. Изплува и във времената на комунизма — ценен другар на силните на деня и невидим закрилник на приятелите си от царско време, които сега бяха закъсали. Натрупа още средства, а за демокрацията си изфабрикува и нова биография. Вече никой не я

проверяваше. Никой не проверяваше нищо. Алкивиад се бе превърнал в светски лъв, изискан джентълмен, желан от жените, елегантен вампир като от книгите, който оставя след себе си само следи от нежно ухапване по снежнобелите дамски шии и безкрайно приятни спомени.

През всички тези години вампирът бе видял какво ли не. Бе се срещал с други представители на своя вид, себични същества, заети изцяло с оцеляването си. Бе срещнал и кръвните врагове на вида си, свирепите върколаци, които обаче бяха уязвими, тъй като промяната ги засягаше само по пълнолуние. Бе попадал и на юнаци, като малкия Звездин, но ги избягваше внимателно.

Нищо обаче не бе могло да го подготви за кошмара, който се изливаше към него тази вечер. Старият Върбан бе прав — ако можеше, щеше да избяга от тази битка. Никога не бе срещал подобни скверни изчадия, криви създания от нива на съществуване, много по-ниски от нашето. Чак сега разбра какво е имал предвид народа, като е дал името на Долната земя. И докато се биеше осъзна, че е бъркал, че не може да избяга от тази битка, че ако ябълката бъде откъсната, последствията ще засегнат целия свят и няма да има място, където да се скрие.

Негов дълг бе да попречи на това. Но как? Водниците бяха лесни за убиване, но огромното създание с пипала едва не го бе премазало. А после бе дошъл и Krakatau, страшилище от пламък, което можеше да го овъгли без проблеми. Вампирът бе успял да го победи, но само защото демона бе зает със Звездин и Мракомет, загадъчния герой на смъртните, които не спираше да вади нови и нови аса от ръкава си.

Но сега играта сякаш свършваше. До зората оставаше много време, а Звездин бе замаян от удара на Krakatau. Ето, изправяше се, но залиташе. Той бе все пак много младо момче и издръжливостта му не бе безкрайна. Мракомет изглеждаше непоклатим, но вече бе използвал много от оръжиета си. Колко още амуниции имаше под черното му наметало? Алкивиад не можеше да знае, но бе сигурен, че скоро ще му се наложи да ги използва. Температурата в задния двор на Върбан, покачила се рязко при появата на огнения демон, започна да спада. Дори немъртвото тяло на вампира потрепери от свръхестествения студ, а зъбите на Звездин затракаха. Даже Мракомет сякаш се уви по-плътно в черните си дрехи. Червените му очи не спираха да блестят, сякаш готови да посрещнат всяко предизвикателство.

Цепнатината, от която бе изпълзял Кракатау, започна да се пълни със слуз, която прокапа на мазни, протежни вади из пръстта наоколо. Тревата около тях почерня и изсъхна. Алкивиад усети как го ползват тръпки и разбра, че става нещо кощунствено със самата материя наоколо, че към тях се приближава невъобразимо зло.

Чудовището се появи с отвратително пльокане от цепнатината, същество, излязло сякаш от сънищата на Йеронимус Бош. С дългнесто тяло, подобно на гъсеница, то се разливаше като гигантска амеба, а върху шията му бе израснала противна глава на гигантска багомолка, чиито многофасетъчни очи пръскаха ненавист, далеч надхвърляща дребната злобливост на смъртните.

Звездин изпищя като малко дете и изтърва меча си, а Алкивиад усети как му се завива свят. Имаше нещо страшно грешно в самото съществуване на това създание, на това нещо, изпълзяло сякаш от сухия кладенец на старите приказки. От главата на изчадието се чу свистене и вампирът с потрес осъзна, че страховитата твар се опитва да им каже нещо. Не пожела да я чуе и запуши ушите си с длани, като се чувствува напълно безпомощен.

Не знаеше какво да стори. Не смееше да удари изчадието по гротескното туловоище, тъй като инстинктивно чувстваше, че допирът със слузестата маса ще е смъртоносен за него. Звездин бе паднал на колене и плачеше. Мечът му стоеше захвърлен настррана, забравен.

Новодошлото чудовище започна да се смее и Алкивиад почувства как светът наоколо се разпада на парчета като строшено огледало. Осъзна, че присъствието на демона е твърде силно за техните сетива, че скоро ще полудеят и ще останат завинаги в кататонично състояние — бездушни чучела, свидетелство за силата на Долната земя.

Но Мракомет пристъпи напред, сякаш незасегнат от силата на чудовището. Той нямаше възприятие към магията и присъствието на изчадието не му влияеше така силно. А това, което видя, макар и ужасно, не можеше да прекърши духа на човек, изправял се срещу най-ненормалните убийци и мафиоти на България. Бластерите в ръката му засвяткаха и лазерните лъчи се забиха в плътта на чудовището. Дочу се ужасно цвърчене, а изчадието изрева гневно — писък, който, макар и нечут от смъртните хора в квартала, им докара кошмари, от които те се събудиха треперещи.

Демонът тръгна към софийския супергерой, ръмжейки гневно срещу тъмната фигурка, дръзнала да му причини болка. Лазерните лъчи не можеха да го забавят. Съществото напредваше неумолимо. То издигна грамадната си фигура и фиксира с поглед своя враг. И тогава от червените лупи на Мракомет изскочиха още два лазера, които се забиха право в многофасетъчните очи.

Изчадието изпища и се отметна назад като изритано, а от разранените му очи започна да капе мозък. Вампирът обаче с ужас видя как раните му се затварят.

Освен всичко друго, демонът се регенерираше.

Мракомет застана до Алкивиад и се обърна към вампира:

— Оръжията ми са безсилни срещу това адско творение. Ако това същество е подобно на Ламята от старите приказки, която е била изпращана за златната ябълка преди, единствената надежда е в меча на момчето. То обаче е в ступор, а аз не мога да го събудя. Ти си вампир. Извади го от транса му.

Алкивиад кимна. Думите на супергероя бяха логични и спокойни. Те бяха като пояс, спуснат му в тъмното море. Да, разбира се. Вампирите имаха ментални способности. Той можеше да събуди Звездин от отчаянието му.

Алкивиад скочи до плачещия Звездин и му прошепна:

— Трябва да се съвземеш. Не си сам. Ние сме с теб. Силата на това същество е в страха. Преодолей страхъта и ще го победиш. Изправи се срещу Ламята и я унищожи. Така, както са направили юнаците от старите приказки. Само ти можеш да го направиш.

Докато говореше, Алкивиад използва цялата ментална сила, на която бе способен. И магията подейства. Звездин спря да плаче, погледна го сякаш е объркан от това какво се случи и стисна зъби. След това тръсна глава, взе падналия меч до себе си и се изправи.

В същото време Ламята се бе регенерирала напълно. Очите ѝ святкаха от злоба и тя се изстреля право към Звездин, като комета, дошла от чужд космос. Но този път младежът не трепна. Той вдигна меча си и с един замах обезглави чудовището, а то умря, без дори да простене и тялото му просто се разсея във въздуха — като мъгла, огряна от утринните лъчи.

— Браво — долетя гласът на стария Върбан, който бе излязъл от къщата си.

Тримата се обърнаха към него.

— Съкрушихте най-опасните слуги на подземния свят — продължи старецът. — Водниците и техния отец Дагон, огнения демон Krakatau, взринал цял остров, а накрая и Прамайката на мрака, хтоничната ламя, хаосът, придобил пълт и кръв. Няма какво повече да доказвате. Битката свърши.

— Но зората още не е настъпила — обади се Мракомет.

— Щом тези същества не ви победиха, никое не ще може да го направи — разпери ръце старецът — успяхте!

Звездин свали меча си. Сълзите бяха засъхнали по бузите му и той изглеждаше малко засрамен от станалото. Алкивиад обаче постави успокоително ръка на рамото му.

— Справи се отлично.

— И все пак всичко ще е напразно, ако не откъснем ябълката — обади се Върбан.

— Моля? — невярващо го погледна Звездин. — Но ти каза, че ако откъснем ябълката преди пукването на зората...

— Това бе преди появата на Ламята. Нейната слуз отрови почвата ми. Дървото умира. Ако отровата достигне и самия плод, преградата, която ни разделя от Долната земя ще падне. Трябва да рискуваме и да откъснем ябълката сега.

— Добре — кимна Звездин, след което се обърна към дървото. — Какво чакаме тогава?

— Спри — обади се Мракомет — има нещо гнило в тази история. Ябълката трябва да остане на мястото си до сутринта.

— Но Върбан казва... — отвори уста Звездочелия.

— Чух го какво казва — прекъсна го супергероят — само дето не го вярвам. Твоят меч унищожи Ламята напълно. Всеки остатък от нея изчезна. В това число и отровата ни. Ябълката е в безопасност, освен ако някой не я откъсне.

Звездин се намръщи и се огледа. Наистина, следите от Ламята, а и от предишните демони вече ги нямаше. Тревата отново бе зелена. Земята пак бе цяла. Нямаше пукнатини и процепи, вода, огън или слуз.

— Прав си — отвърна момчето и се обърна към стареца.

— Бъркаш, дядо Върбане. Довери ми се за това. Мракомет е прав.

— Аз ли съм гледал тази ябълка от десет века или Мракомет? — сърдито отвърна старецът и тропна с бастуна си. — Щом не искате, аз лично ще откъсна ябълката.

И тръгна към нея. Повя студен вятър. Алкивиад сбърчи нос и изръмжа.

— Спри на място — каза вампирът. — Ти изобщо не си Върбан.

Старецът спря и внезапно се хвърли към ябълката, като свали измамната си кожа с едно движение и разкри какво е всъщност — черно, гърбово същество с кратунеста глава, крив нос и червени очи. Превръщенец! Алкивиад скочи към него и го хвана за краката, а таласъмът гневно изврещя. Звездин се спусна с вдигнат меч към тях, а Мракомет отново надигна бластерите си...

И тогава зората се пукна, а първите лъчи на слънцето ги огряха точно когато златната ябълка сама падна от дървото. Таласъмът нададе отчаян писък и изчезна в облак черен пушек, а тримата пазители усетиха как над тях се спуска чувство на блажено спокойствие.

— Успяхме — каза Звездин и се усмихна.

— Но какво ли е станало с истинския Върбан? — попита Мракомет.

Тримата се спогледаха и се втурнаха към старата къща.

* * *

Старият Върбан лежеше на пода, промушен от нож. Алкивиад се спусна към него и внимателно надигна старото му тяло. Звездин и Мракомет застанаха зад него. На лицето на момчето бе изписана гримаса на болка. Супергероят, както винаги, оставаше неразгадаем.

— Успяхте — усмихна се немощно Върбан и от крайчеца на устата му потече струя кръв. — Земята е в безопасност.

— Но кой ще гледа ябълката сега? — попита Алкивиад.

Върбан го погледна и вампирът разбра истината. Това, а не битката с демоните, бе услугата, която старият вълшебник искаше от него. Той явно бе разbral, че последният му час идва. Бе искал да си подгответи свой заместник.

— Трябва да си ти — простишко каза Върбан. — Няма кой друг. Ти си безсмъртен, отговорен и си видял и доброто, и злото. Няма на

кой друг да оставя тази задача.

— Ти си знаел — тихо каза вампирът. — Знаел си, че ще умреш. Нима си се оставил на таласъма?

— Не — изкашля се Върбан — не знаех как. Бях неподготвен. Таласъмът ми се яви като Звездин. Попитах го какво става и...

Старецът поклати тъжно глава.

— Но аз никога не бих... — падна на колене момчето.

— Зная, синко — усмихна се Върбан — ти стори това, което трябваше. Никой друг не можеше да победи Ламята. Само ти. И го направи. Това е важното.

— Но без теб... — отвори уста Звездин.

— Отдавна нямаш нужда от съветите ми. Ти вече си истински юнак. Прави, каквото трябва. Бори се за това, което обичаш. Обичай. Живей.

Звездин кимна, но сълзите отново потекоха по бузите му.

— А ти — обърна се Върбан към Мракомет — трябва да ми обещаеш нещо.

Супергероят сведе поглед.

— Знаеш мнението ми — накрая каза той.

— А ти знаеш, че грешиш. Господарите ти не бива да разбират за вълшебния свят. Иначе ще преследват обитателите му. Алкивиад, Звездин, всички, които са различни. Знаеш какви са хората.

— Господарите ти? — вдигна поглед объркания Звездин.

— Правителството — процеди с отвращение Алкивиад, който внезапно разбра всичко — ти работиш за правителството. Разбира се.

— Не за правителството — отвърна Мракомет — а за Европейския съюз. Трябваше да има някой, който да контролира България. Нещата отидоха на твърде лошо.

— А аз те имах за българския Батман — избухна Алкивиад — как пък не. Ти си обикновен шпионин.

— Жivotът не е комикс — отвърна Мракомет, но след това погледна към Върбан. — Да бъде твоето, старче. Не ще кажа на спонсорите си истината. Ще им кажа, че ситуацията е овладяна, че става дума за обикновено завещание, оставено от луд. Те ще се доверят на преценката ми.

Върбан кимна и се усмихна.

— Последният ми завет е да не се делите. Хан Кубрат го е казал на синовете си, но те не са го послушали. Аз го казвам на вас с надежда да сте по-добри. Тази вечер, сред целия ужас на Долната земя създадохте нещо хубаво — екип, който може да защити България от всеки враг, независимо дали той идва от нашия свят, Долната земя или звездното небе. Правете каквото трябва, но не забравяйте, че сте приятели и че когато се наложи винаги може да застанете един до друг. Осъзнавате ли това, никой няма да може да ви спре.

С тези думи старецът се отпусна назад и издъхна.

* * *

Малко по-късно Алкивиад подписа документа, който Мракомет бе уредил и който го упълномощаваше за наследник на дома на стария Върбан. След тази услуга супергероят бе изчезнал така, както се бе появил. Дух, дошъл от нощта и изчезнал в утрото, вероятно за да предотврати следващия удар на мафията, чито пипала в България бяха като на Дагон, уродливия повелител на водниците. Вампирът бе останал сам със Звездин, който си бе поплакал отново след смъртта на стареца.

— Сега ти ще пазиш ябълката — отвърна момчето.

— Да — кимна вампирът, докато прелистваше един престарял том с кожена подвързия — Върбан е описал как трябва да става това. Ще имам доста работа.

Момчето вдигна очи към него.

— Но не си сам. Ако ти трябвам...

— Ще знам, че мога да разчитам на теб — усмихна се вампирът — а вероятно и на Мракомет. Едва ли ще ни изпусне от очи.

— Изглежда като да е параноичен — съгласи се момчето. — Е, аз ще трябва да тръгвам. Разбрах, че в Пещера има караконджул...

— Върви — кимна вампирът — тежък е животът на юнака.

— Факт — усмихна се момчето, — но поне няма да е толкова самoten.

Алкивиад кимна, усмихнат. А когато остана сам, се зачете отново в книгата на стария Върбан. Златната ябълка, изпълнила мисията си и изгубила блясъка си, стоеше на бюрото му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.